

ook de gedachte niet zullen kunnen weerhouden, of het nut en genoeg, dat door de uitvoering van dit ontwerp aan de bewoners der binnenstad en van het bewoonde gedeelte der tot de Stad behorende polders zal gegeven worden, wel opweegt tegen de verbaazende kosten, welke daardoor, zoo voor de daarstelling, als jaarlijks, zullen moeten worden besteed [...]'. Bovendien had de commissie haar twijfels of het kostbare project ook gunstige resultaten zou afwerpen. Daarom durfde zij niet te adviseren tot de uitvoering van het hele project. De gefaseerde uitvoering die Rose en Scholten voor het 'Waterproject' hadden voorgesteld, bood echter de mogelijkheid om bij wijze van proef een deel van het project uit te voeren. De commissie stelde daarom voor te beginnen met het westelijk deel van de stad, daarbij inbegrepen de schutsluis aan het zuidelijk einde van de Buitenvest. De voorgestelde demping van de Binnenvest kon achterwege blijven, meende de commissie, want de kosten daarvan stonden in geen verhouding tot het te verwachten nut. Het oprichten van openbare pompen achtte de commissie echter wel zeer nuttig. Zij stelde voor om met vijf pompen te beginnen en sprak de hoop uit dat er spoedig meer zouden volgen.

De commissie motiveerde de keuze om in het westelijk deel van de stad te beginnen zowel op grond van de kosten, die daar lager waren, als op de mogelijkheid om dit deel van het plan uit te voeren in samenhang met de aanleg van de schutsluis. Het laatste was, zoals eerder werd opgemerkt, noodzakelijk in verband met de verbetering van de scheepvaartverbinding tussen de Schie en de Maas. De commissie redeneerde, dat bij het toenemen van de scheepvaart door de stad tegenover deze uitgaven ook meer inkomsten zouden staan. De commissie begrootte de totale kosten van haar voorstel op f 441.300. Daarvan was f 267.000, dus ongeveer 60 procent, bestemd voor de verbetering van de scheepvaartverbinding. Het rapport roept vragen op met betrekking tot de wijze waarop de commissie met haar oorspronkelijke opdracht omging. Enerzijds moedigde zij Rose en Scholten aan om naar betere middelen te zoeken om de binnenstad van vers en drinkbaar water te kunnen voorzien. Anderzijds ontstaat de indruk dat zij terugschrok voor het project dat bij haar was ingeleverd en wel met name vanwege de financiële consequenties ervan. Het is goed om daarbij te bedenken dat de gemeentelijke inkomsten en uitgaven in het jaar 1842 nauwelijks 8 ton beliepen⁴⁶). Het mag dus geen verwondering wekken, dat de commissie terugdeinsde voor dergelijke enor-